

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 44/2026-49

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Strémy s. r. o., Floriánska 22, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 7T/88/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. 7T/88/2013 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **500 eur**, ktoré **j e** mu Okresný súd Stará Ľubovňa **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Stará Ľubovňa **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **949,17 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. decembra 2025 domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to postupom Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa v konaní vedenom pod sp. zn. Pv89/11 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7T/88/2013. Sťažovateľ si zároveň uplatnil finančné zadosťučinenie od okresnej

prokuratúry vo výške 47 000 eur a od okresného súdu vo výške 75 500 eur a náhradu trov právneho zastúpenia spoločne a nerozdielne od okresnej prokuratúry a okresného súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľovi bolo 30. júna 2004 vznesené obvinenie z trestného činu úverového podvodu. V období od 26. marca 2009 do 26. januára 2010 bolo trestné stíhanie sťažovateľa prerušené a 10. apríla 2013 bola podaná na okresnom súde obžaloba na sťažovateľa. Predmetné trestné konanie nebolo právoplatne ukončené do podania ústavnej sťažnosti sťažovateľa (10. decembra 2025), pričom sťažovateľ uviedol, že momentálne je nariadené pojednávanie na 19. december 2025. Ústavný súd dožiadaním v informačnej kancelárii okresného súdu zistil (13. januára 2026), že ďalšie nariadené termíny pojednávania sú 19. a 26. januára 2026.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti zdôraznil, že dĺžka celého trestného konania presahuje 21 rokov, pričom prípravné konanie trvalo takmer 9 rokov a súdne konanie nie je ukončené ani po 12 rokoch. Sťažovateľ pomerne podrobne opísal chronológiu nariadených pojednávania, z ktorej vyplynulo, že dôvody neprimeranej dĺžky konania boli zväčša na strane okresného súdu. V tomto kontexte ale sťažovateľ aj podotkol, že s ohľadom na zjavne neprimeranú dĺžku konania ani nie je dôležité, kto zaviniel prietahy. Okrem toho uviedol, že aj napriek rozsiahlosti veci táto nemôže odôvodniť extrémnu dĺžku napadnutého konania. Výsledkom je právna neistota sťažovateľa ako trestne stíhanej osoby, pričom extrémna dĺžka napadnutého konania spôsobuje, že nedošlo iba k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ale aj k odmietnutiu spravodlivosti, a teda aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu.

4. Pred podaním ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ obrátil aj na verejného ochrancu práv (27. apríla 2022), ktorý vo svojom upovedomení sp. zn. 2071/2022/VOP z 11. marca 2025 konštatoval, že napadnutým postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

5. Sťažovateľ si uplatnil aj finančné zadosťučinenie spolu vo výške 122 500 eur, pričom túto sumu odôvodnil dĺžkou konania, ktorá u neho mala spôsobovať pocity bezmocnosti a úzkosti, resp. až stratu viery v spravodlivosť. Vo vzťahu k okresnej prokuratúre si uplatnil sumu 47 000 eur, ktorú vypočítal ako 250 eur za prvé dva roky konania, t. j. za prvých 24 mesiacov, a 500 eur za ďalších 106 mesiacov trvania prípravného konania. Vo vzťahu k okresnému súdu si uplatnil 75 500 eur, t. j. 500 eur za 151 mesiacov trvania súdneho konania.

II.

Procesný postup ústavného súdu

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 44/2026-28 z 29. januára 2026 ju podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7T/88/2013. Vo vzťahu k napadnutému postupu okresnej prokuratúry ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť odmietol.

7. Výzvou z 2. februára 2026 ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k opodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Predseda okresného súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 24. februára 2026 pripojil vyjadrenie zákonného sudcu a uviedol, že na dĺžku napadnutého

konania mali vplyv jednak obštrukcie sťažovateľa, rozsiahlosť a náročnosť prejednávanej veci (predmetom obžaloby bolo 34 samostatných skutkov) a jednak zdravotné problémy prísediacich, resp. úmrtie jedného z nich, v dôsledku čoho sa celý súdny proces musel zopakovať. Predseda súdu ústavnú sťažnosť sťažovateľa považoval za neopodstatnenú.

8. Zákonný sudca pripojil vyjadrenie, v ktorom pomerne podrobným spôsobom opísal chronológiu napadnutého konania. Podľa tejto chronológie bola 18. apríla 2013 podaná obžaloba a v priebehu roka boli vykonané prvotné úkony vo veci s tým, že prvé pojednávanie bolo nariadené na 13. február 2014. Toto pojednávanie, rovnako ako ďalšie nariadené pojednávanie (25. apríla 2014) bolo odročené bez prejednávania pre neospravedlnenú neprítomnosť sťažovateľa (bez súhlasu s konaním v jeho neprítomnosti), ako aj pre neprítomnosť sťažovateľových obhajcov (v tom čase ich mal dvoch, neskôr boli traja). Následne 16. júna 2014 odišiel pôvodný zákonný sudca do predčasného dôchodku. Nový zákonný sudca nariadil ďalší termín pojednávania na december 2015, ktoré sa ale neuskutočnilo pre chybu v doručovaní sťažovateľovi, ktorý neoznámil zmenu adresy súdu. Žiadne z nariadených pojednávanií v roku 2016 a začiatkom roka 2017 sa neuskutočnili buď pre technické problémy, alebo pre neúčast' na strane sťažovateľa a jeho advokátov. Prvé pojednávanie, na ktorom sa zúčastnil sťažovateľ, sa uskutočnilo až 17. mája 2017, ďalej v priebehu rokov 2017 a 2018 napredovalo dokazovanie počas pomerne husto a efektívne nariadovaných termínov pojednávanií okrem 18. septembra 2017 a 25. mája 2018, ktoré sa neuskutočnili pre neprítomnosť sťažovateľa, resp. jeho advokátov. Zákonný sudca sa následne ohradil proti tvrdeniu sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti, že od 9. januára 2019 (keď sa uskutočnilo pojednávanie bez prítomnosti sťažovateľa, pozn.) mal byť súd osem mesiacov nečinný. Naopak, pojednávania sa uskutočnili 10. januára 2019, 6. marca 2019 a 7. marca 2019. Neuskutočnilo sa pojednávanie 15. apríla 2019, a to pre neprítomnosť všetkých troch advokátov sťažovateľa, keďže táto situácia nastala opakovane, súd ustanovil sťažovateľovi náhradnú obhajkyňu. Ďalšie pojednávania v roku 2019 (5. júna, 18. júla, 18. septembra, 6. novembra a 6. decembra) sa riadne uskutočnili. Následne sa zákonný sudca znova ohradil proti tvrdeniu v ústavnej sťažnosti, že ďalší nariadený termín bol až 16. októbra 2020, medzitým boli totiž nariadené termíny pojednávanií 31. januára 2020, 18. marca 2020, 22. mája 2020 a 21. augusta 2020, avšak boli odročené bez prejednávania. Napokon odročené bolo aj pojednávanie nariadené na 16. október 2020 z dôvodu hospitalizácie prísediaceho sudcu, ktorý 7. novembra 2020 zomrel. V reakcii na túto okolnosť žiadal sťažovateľ vykonať celé hlavné pojednávanie znova od začiatku. Ďalšie pojednávanie 14. decembra 2020 bolo odročené pre nariadenú karanténu. Od 9. júna 2021 začali termíny nariadených pojednávanií opakovaneho konania a v rokoch 2021, 2022 a 2023 pokračovali plynulo okrem niekoľkých prípadov, keď bolo pojednávanie odročené z dôvodov na strane sťažovateľa (5. augusta 2021, 25. marca 2022, 6. mája 2022, 26. augusta 2022, 16. septembra 2022 a 20. októbra 2023). V priebehu rokov 2024 a 2025 sa počet uskutočnených pojednávanií znížil, jednak pre okolnosti na strane súdu, resp. obžaloby (31. júla 2024, 20. novembra 2024 a 25. apríla 2025), ale najmä na strane obhajoby, resp. sťažovateľa (21. júna 2024, 11. apríla 2025, 25. júla 2025, 24. októbra 2025 a 19. decembra 2025). V každom prípade pojednávania sa uskutočnili 19. januára 2026 a 26. januára 2026, keď bol vyhlásený aj odsudzujúci rozsudok. Z príslušného priebehu napadnutého konania zákonný sudca vyvodil, že k dĺžke napadnutého konania prispel významne aj sám sťažovateľ. Okrem toho tvrdenia o jeho právnej neistote spochybnil aj obsahom e-mailovej komunikácie sťažovateľa voči nemu, resp. voči prokurátorovi, ktorá jednak obsahovala

invectívy, ako aj zosmiešňovanie. Napokon zákonný sudca považoval sťažovateľove tvrdenia o negatívnom dopade dĺžky konania na jeho osobu len za účelovú snahu získať finančný prospech, ktorý by mohol použiť na úhradu peňažného trestu (ktorý prvýkrát navrhol jeho obhajca na pojednávaní 19. januára 2026, pričom ústavná sťažnosť bola podaná 10. decembra 2025, pozn.). Zákonný sudca preto uviedol, že hoci je rozhodnutie o porušení, resp. neporušení označených práv sťažovateľa v kompetencii ústavného súdu, sťažovateľom požadované finančné zadostučinenie je podľa jeho názoru nedôvodné, neopodstatnené a hlavne účelové.

9. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s podaniami účastníkov dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno v tomto prípade očakávať ďalšie objasnenie veci. Zároveň ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zaslať vyjadrenie okresného súdu sťažovateľovi na repliku, keďže z obsahu vyjadrenia zaslaného okresným súdom je zrozumiteľný opis priebehu napadnutého konania, ktorý je aj objektívne overiteľný z obsahu príslušného súdneho spisu. Prípadná replika sťažovateľa preto nemala vecný potenciál ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7T/88/2013 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a sekundárne aj k odmietnutiu spravodlivosti, a teda aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu.

11. Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

12. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba čakajúca na rozhodnutie všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Ústavný súd zároveň zdôraznil, že z hľadiska hodnotenia povahy veci sa oprel o všeobecnú zásadu uznávanú aj v judikatúre ESLP, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03).

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03)

zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, v napadnutom konaní išlo celkom zjavne o skutkovo komplikovanú vec, pretože predmetom obžaloby bolo 34 samostatných skutkov (trestné činy podvodu a úverového podvodu, pozn.), čo bolo náročné aj vo vzťahu k počtu svedkov, ktorých bolo potrebné vypočítať. V predmetnej veci bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie, čo spôsobovalo komplikácie aj vo vzťahu k prísediacim sudcom, z ktorých napokon jeden aj v priebehu konania zomrel. V každom prípade iba samotná skutková zložitosť veci nemohla byť výlučným dôvodom dĺžky napadnutého súdneho konania v trvaní 12 rokov.

15. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom. Tak predseda okresného súdu, ako aj zákonný sudca tvrdili, že dĺžka napadnutého konania bola čiastočne spôsobená aj samotným sťažovateľom a ústavný súd sa s týmto tvrdením stotožňuje. Väčšina pojednávaní, ktoré sa v napadnutom konaní neuskutočnili, boli odročené z dôvodov na strane sťažovateľa (13. februára 2014, 25. apríla 2014, 2. a 3. decembra 2015, 29. a 30. marca 2017, 16. júna 2017, 18. septembra 2017, 25. mája 2018, 15. apríla 2019, 31. januára 2020, 18. marca 2020, 5. augusta 2021, 25. marca 2022, 6. mája 2022, 26. augusta 2022, 16. septembra 2022, 20. októbra 2023, 21. júna 2024, 11. apríla 2025, 25. júla 2025, 24. októbra 2025 a 19. decembra 2025). Taktiež po smrti jedného z prísediacich sudcov sťažovateľ žiadal vykonať hlavné pojednávanie od začiatku. Hoci ide o jeho právo, v kontexte k namietaným prieťahom nebolo možné opomenúť významný príspevok aj tejto požiadavky k dĺžke napadnutého konania. Teda ústavný súd súhlasí s názorom okresného súdu, že príspevok sťažovateľa k dĺžke napadnutého konania bol významný. Aj keď v napadnutom konaní nebolo správanie sťažovateľa jedinou príčinou dĺžky konania, tento aspekt musel ústavný súd zohľadniť pri rozhodovaní o uplatnenom finančnom zadosťučinení.

16. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prieťahom, bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní. Celková dĺžka napadnutého konania od podania obžaloby do vyhlásenia zatiaľ neprávoplatného meritórneho rozsudku presiahla 12 rokov. Takáto dĺžka je celkom zjavne problematická aj s ohľadom na skutkovú zložitosť alebo obštrukcie sťažovateľa. Ústavný súd musel konštatovať aj nečinnosť na strane okresného súdu, najmä v období, keď pôvodný zákonný sudca ukončil výkon funkcie sudcu, viac ako rok medzi 16. júnom 2014 a 10. júlom 2015, keď boli nariadené termíny pojednávaní na 2. a 3. december 2015. Okrem toho v rokoch 2014 až 2016, ako aj v roku 2020 sa neuskutočnilo žiadne pojednávanie. Ústavný súd zároveň podotýka, že objektívne ťažkosti spojené so zabezpečením svedkov alebo týkajúce sa prítomnosti prísediacich sudcov takisto nemôžu ísť na ťarchu strán trestného konania a miery ochrany ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Tieto okolnosti spolu s celkovou dĺžkou napadnutého konania preto v tomto prípade indikujú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zo strany okresného súdu.

17. Ústavný súd preto konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7T/88/2013 (bod 1 výroku tohto nálezu). Avšak

aj pre príspevok sťažovateľa k dĺžke napadnutého konania už ústavný nedospel k záveru, že by prietahy v konaní mali za následok aj odmietnutie spravodlivosti, a teda sekundárne porušenie aj jeho základného práva na súdnu ochranu. Tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa preto ústavný súd nevyhoviel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

18. Ústavný súd konštatuje, že podľa skutkového stavu sa napadnuté konanie na okresnom súde skončilo vydaním zatiaľ neprávoplatného meritórneho rozsudku z 26. januára 2026. Z uvedeného dôvodu ústavný súd neuložil okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, pretože takýto príkaz uložený okresnému súdu v aktuálnej procesnej situácii nemá žiadne opodstatnenie.

19. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

20. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

21. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Zároveň sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pociťovanej z dôvodu porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

22. Sťažovateľ si proti okresnému súdu uplatnil finančné zadosťučinenie v sume 75 500 eur, ústavný súd ale považoval túto sumu za celkom zjavne neprimeranú a priznal mu iba symbolické finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Pri určení výšky tohto zadosťučinenia zohľadnil ústavný súd svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 109/2020, IV. ÚS 287/2020, IV. ÚS 313/2020) a prihliadol aj na obštrukčné správanie sťažovateľa, ako aj jeho postoj k napadnutému súdnemu konaniu, ktorý vo významnej miere sťažil postup konajúceho súdu vo veci. V prevyšujúcej časti ústavnej sťažnosti týkajúcej sa finančného zadosťučinenia teda ústavný súd nevyhoviel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

23. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 949,17 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

24. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“),

a to za dva úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Súčasťou výslednej sumy je aj daň z pridanej hodnoty, keďže právny zástupca sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty.

25. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu